Mizah

Mahyacı — Affedersiniz, minarelerimiz çekmez diye kandillerimizin hepsini takamadık!

FIKRALAR

Sapan taşı

ÇARPILACAK MIYIZ? NE..

500 üncü fetih yılının şanına lâyık bir surette kutlanacağı ilân edildi; arkasından özürler, çaresizlikler, el uğuşturmaları.. Tahsisat bulunamadığı için... Şimdilik şey de...

500 odalı bir otel yapılacağı haberleri çıktı; arkasından müzakere inkıtaları, anlaşmazlıklar, dargınlık, kırgınlık, kızgınlık rivayetleri..

Ne var bu 500 rakamında? Bilmeyiz ki.. Yoksa, frenklerin 13 ü gibi bize uğursuz mu geliyor?

ÇOK ŞÜKÜR !

Berlinde Müttefik İşgal Komutanlığının kapısında bir İngiliz askeriyle bir Rus askeri beraber nöbet bekliyorlardı. Bir aralık İngiliz saatine baktı:

— Nöbetin bitmesine bir çeyrek kaldı, Allaha çok şükür, dedi.

Rus da baktı:

— Evet, dedi. Bir çeyrek var, Staline çok şükür.

İngiliz sordu:

— Niçin «Staline çok şükür» diyorsun?

— Bizde âdet öyle.

— Peki, Stalin ölünce ne diyeceksiniz?

— Stalin ölünce «Allaha çok şükür» diyeceğiz.

OTOMOBİL YERİNE

İki koca, geçim gailesinden, ev hayatından filân bahsediyorlardı. Biri dedi ki:

— Karım benden otomobil istedi ama, ben ona bir dizi inci aldım.

Öteki hayret etti, sordu:

— Sebep?

Kıs kıs güldü, cevap verdi:

— Sebep malûm: Otomobilin sahtesini yapmıyorlar ki!

AÇIKLIK

«İstanbul» vapurunun son seferiyle Avrupadan gelenler arasında Şişli'nin meşhur hanımefendilerinden biri de vardı. İki gazeteci ondan bahsederlerken biri :

— Talihi varmış doğrusu, dedi. O kadar memleket gezdi, türlü şeyler gördü; kimbilir zihni ne kadar açılmıştır!

Ötekisi cevap verdi:

— Hayır ,dedi. Tahmin ettiğin gibi değil. Ben kendisiyle görüştüm; sadece çenesi açılmış..

HEPSİ TAMAM !

Karısiyle kavga ettiğini anlatıyordu.

Arkadaşı sordu:

— Ağzından bazı kelimeler kaçırdığı da oldu mu?

— Maalesef, hepsini kullandı.

YARDIM

Müflis arkadaş, hali vakti yerinde arkadaşa rastladı, sordu:

— Bir arkadaşının son derece sıkışık bir mali durumda olduğunu bilsen, elinden geleni yapmaz mısın ?

Hali vakti yerinde arkadaş, kat'i cevabını bildirdi:

— Tabii! Yanımdan uzaklaştırmak için her şeyi yaparım!

TEK ÇARE

Delikanlı:

— Evlenelim, dedi.

Küçük hanım:

— Olmaz! diye cevap verdi. Birbirimizi henüz tanımıyoruz ki?

Genç âşık güldü:

— İlâhi, Leylâ! Evlenmedikçe birbirimizi tanımanın imkânı var mı!

ERBABI BİLİR !

Hâkim, davacıya sordu:

— Kaç yaşındasınız, hanım?

— Otuz iki.

Öteden hırsız atıldı:

— Yalan söylüyor, reis bey! Hakikî yaşını ben biliyorum: Nüfus kâğıdı bende.

TEHLİKELİSİ

Yanlarından geçen güzel bir kadını göstererek arkadaşına sordu:

— Bu senin eski daktilon değil mi?

— Evet.

— Niçin çıkardın?

— Ne yapayım, birader, çok ciddî bir kız. Bir gün kur yapayım, dedim. Söylediklerimin hepsini not etmiş, makine ile yazmış. Sonra bana imzaya getirdi.

SUÇ

Mahkûm Adliyeden çıkarılırken, koridordakilerden biri diğerine sordu:

— Suçu neymiş?

— Bir kuyumcu dükkânı açmak istemiş.

— Allah Allah! Dükkân açmak suç mu?

— Değil ama, bu adam, geceyarısı, kapalı bir dükkânı açmaya kalkmış...

İŞİN KOLAYI

İki dükkâncı konuşuyorlardı:

— İşler kesat gidiyormuş, öyle mi?

— Öyleydi ama, ben şimdi kolayını buldum: Evvelâ fiyatları yüzde yüz arttırıyorum, sonra yüzde elli tenzilâtla satışa başlıyorum...

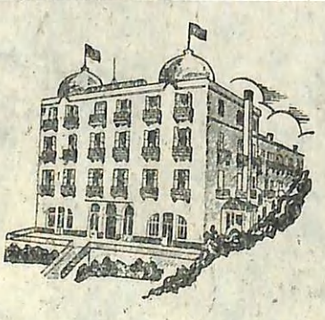

BÜYÜKADA SPLANDİT OTELİ AÇILDI

Yazın bunaltıcı günlerini Adaların ilâhi güzellikleri içinde serince geçirmek isterseniz Splandit Otelinde oda kiralayınız.

Her türlü konfor ve ucuzluk.

Telefon: 55 - 22

PERİ

Bu şaheser mecmuanın son sayısı kapışılıyor. Almadınızsa:

Pişman olacaksınız

DENTOSİL

diş macunu

İnsanın ağzında bir bahar havası yaratır.

Cilt: 7 - Sayı: 157 FİATI 25 KURUŞ. 8 Temmuz 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Devrilen çamlar

İKTİDAR partisi halkı kendinden soğutmak için hayret edilecek bir gayretle çam devirmekte berdevamdır! Memleketin mahsul durumu iyi olur... Ya silolarda kurtlandırır, ya istasyonlarda yeşertir, yahut bitlendirip denize döker; kötü olur, bu sefer de yokluğa karşı hiç bir tedbir almadığımız için kıtlığa mâni olmak üzere hariçten buğday alırız.

Umumî meseleler böyle giderken İktidar Partisinin Şehir Meclisi harp malûllerinden, üniversite gençliğinden pasoları alır, yeniden bir hoşnutsuzluk havası yaratır.

1950 seçim arifelerinde iktidarı muhafaza etmemek için bundan daha güzel çalışmak olur mu?

Bir memlekete yeni bir vali tayin edilir. O zaman âdet olduğu veçhile belediyenin bütün eşrafı safa geldine giderler. Vali misafirleri geniş divanhanede kabul eder. Gelenler etek öperler ve bir tarafa otururlar... Valinin:

— Çubuk mu? Nargile mi?

Sualine göre uşaklar misafirlere istediklerini getirirler.

Bu sırada bir ziyaretçi gelir... Valiyi eteklerken kürkünün eteği ile bir nargile devirir, onu kaldırmak üzere atılırken bir çubuğa basar, lülesini kırar... Onu alayım derken bir başka nargile daha devirir... Yine bir çubuk kırar... Biçare topaç gibi döndükçe bir şangırtı, bir takırtıdır gider.

Vali, zavallıyı teskin için:

— Telâş etmeyin efendim... Uşaklar düzeltirler...

Deyince adamcağız etrafına bakar:

— Efendim, der. Şurada sağlam olarak bir çubukla bir nargile kalmış... Müsaade edin onları da kırayım. Ondan sonra rahat rahat oturup muhabbet e-

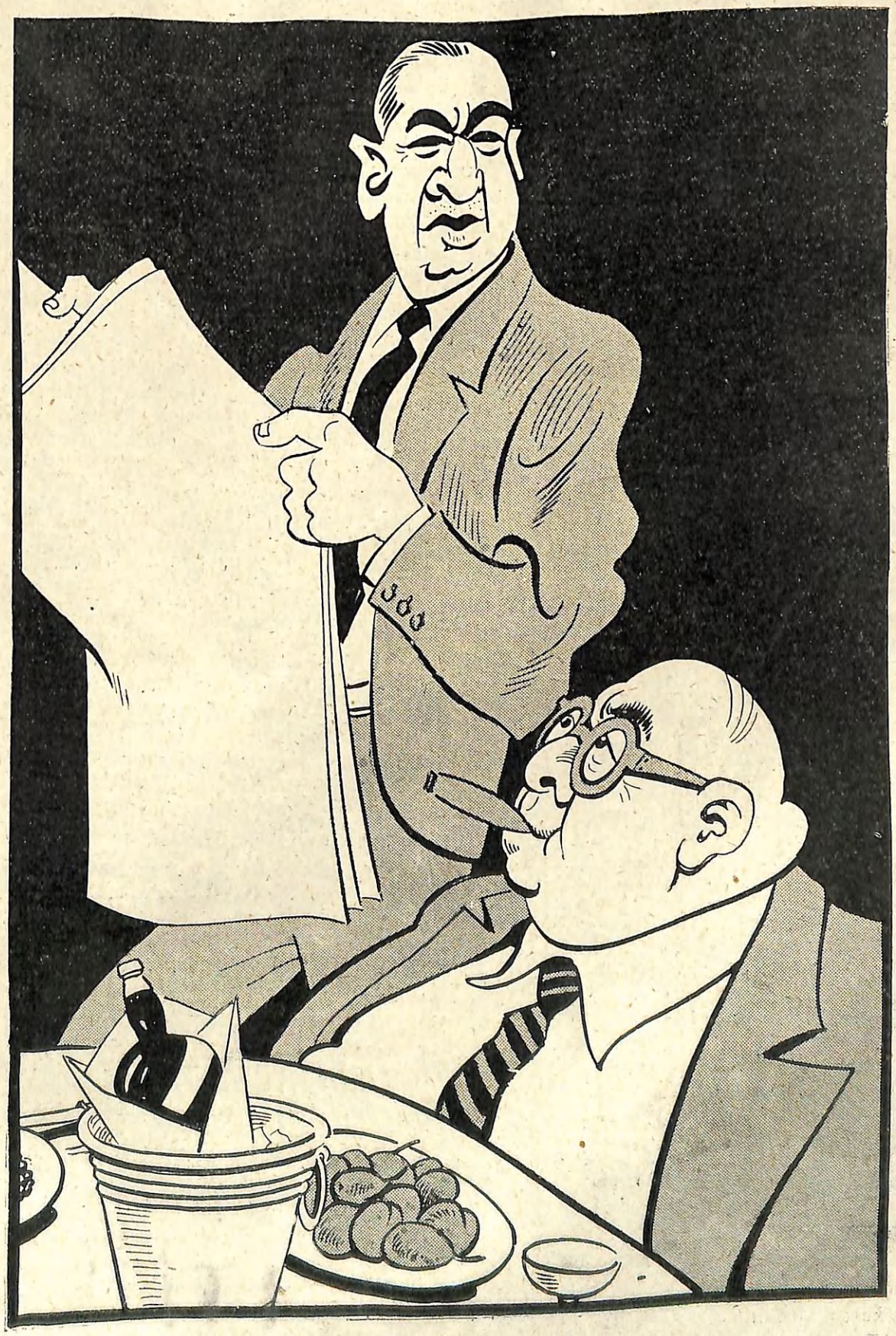

D.P. li — Bu sene havanın muhalefetinden mahsul az olmuş.
C.H.P. li — İşte muhalefet yüzünden memleketin aç kalacağına bir misal daha !

Zürnada Peşrev :

Suriye Memnun

Ertuğrul Şevket

Suriye, memnun; Suriye, neşe içinde.. Tefessüh etmiş iktidarı attı, nerdeyse özlediği inkılâba kavuşacak. Başına geçirdiği genç ve enerjik mareşal, elbette milletin itimat ve sevgisine lâyık olduğunu pek kısa bir zamanda isbat edecek; Suriyenin talihi, bugün tarih kitaplarına geçmiş, ibret ve dehşetle okunan başka milletlerinkine benzemiyecek.

Bugün Suriye mukadderatını elinde bulunduranlardan, geçmişin kötü tecrübelerine iltifat edecekleri beklenemez. Elbette ki onlar, tek partiye dayanarak ne vasilik sistemini kuracak, ne milleti yirmi küsûr sene keyfî idare altında yaşatacak, ne muhalefeti susturacak, ne de fikir hürriyetine: «Paydos!» boruları çaldırtacaklardır.

— Amerikaya tetkik seyahati mi? En münasibi bizim Ahmettir!

— Avrupaya mubayaaya mı? En mükemmeli yine bizim Ahmettir!

— Uzak Doğu ile müzakere mi? En liyakatlisi yine yine bizim Ahmettir!

zihniyeti, Suriyede yerleşemiyecek, hattâ günübirlik misafir bile olamıyacaktır! Suriyede yapılan inkılâbın bir sebebi bu olsa gerektir: Adama iş değil, işe adam aranacak; liyakate, bilgiye, ihtisasa hürmet edilecektir.

Şehir, kasaba, köy yolları; memleketin ihtiyacına yetecek kadar hastane, dispanser, sanatoryom, prevantoryom yapılmamış; su, mektep, elektrik davası halledilmemişken, «su şehri», «plâj şehri» namı altında tamamiyle lüks, bu yüzden de büyük kitlenin hiç bir işine yaramıyan mânâsız imar hareketlerine girişmek orada kimsenin aklına gelmiyecek, milletin serveti t şa toprağa gömülmiyecektir

— *Ekmekler yine kararacakmış...*
— *Tabiî, sebep olanların yüzü kararacak değil ya!*

Suriyeliler, bir dil davası, bir dil meselesi ortaya çıkarmıyacak kadar ciddî insanlardır! Baba oğlunun; büyükanne, torununun ne söylediğini anlarken, meselâ: «Yoruldum» kelimesini «Estepeda!» ile ifade edenlere, hele emirle milletin dilini değiştirmeye kalkanlara orada tesadüf edileceğini sananlar aldanacaklardır.

Sellüloz sanayiinden evvel kâğıt fabrikası, pancar yetiştirmeden şeker fabrikası, Merinos koyunlarının yurtlarında yaşayıp yaşayamıyacağını bilmeden merinos fabrikası kurmak, Suriyelilerin iltifat edecekleri teşebbüslerden olmasa gerektir.

Henüz millet, maddî ve manevî vasıtalarla kalkındırılmamışken; henüz memlekette kerpiç evin yekûnu ağır basarken, hazineler harcayarak beton bakanlık, meclis binaları yapmayı orada kimse düşünmiyecektir. Çünkü Suriyeliler bilirler ki: Fakir milletten vergi alınarak yapılan bu binalar, olsa olsa yine ona caka satmaktan başka bir şey değildir!

Resmî otomobiller, çarşı-pazar yerlerinde, hal önlerinde görülmiyecek; evin mutfağına lâzım lâhanalar, pırasalar, şalgamlar maroken koltuklara yaslanarak pür azamet, pür debdebe, pür tantana sokaklardan geçirilemiyecektir.

Otomobiller kime, hangi devlet işinin görülmesi için verildiyse içinde o bulunacak, bir takım nahoş dedikodular kulaklara fısıldanmıyacaktır!

Suriyede ihracat ve ithalâtın da bir esasa bağlanacağı şüphesizdir. Meselâ, hastalar, memlekette streptomisin ve penisilin bulamazlarken, her halde buğday ihraç edip cam kolye, mavi tilki postu, lavanta ithal edilmiyecektir.

Dövizlerini sarfederken de dikkatli olacaklarına şüphe yok; cebine yüz liralık bir döviz müsaadesi koyan adamın yabancı bir memlekette, meselâ Avrupa veya Amerikada kaç gün geçinebileceğini hesaplıyacaklar, bu kadarcık bir para ile aylarca oralarda sürten ve yurda dönerken de, ayrıca: «Zatî eşya!» getirenlerin yakasına sarılmasını ve hesap sormasını bileceklerdir.

Her halde Suriyeliler, bütün bunların tahakkuk edeceği için memnun, bu sebepten neş'e içindedirler. Haksızlar mı?

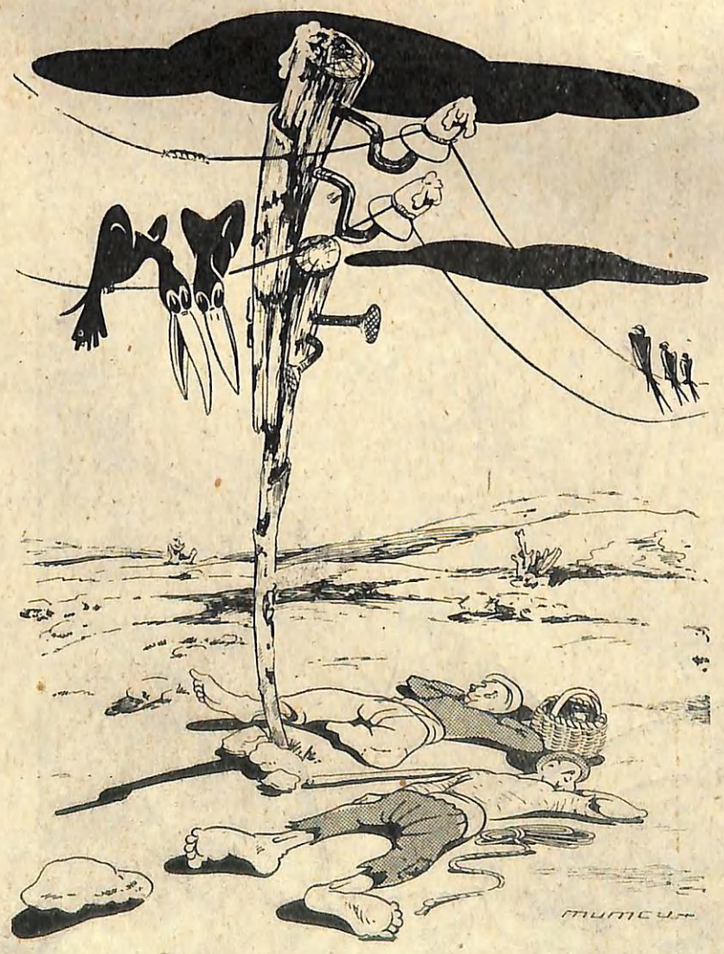

Erkek karga — Acaba bunlar ölü mü, diri mi?
Dişi karga — Galiba bizden başka da bunu soran yok !

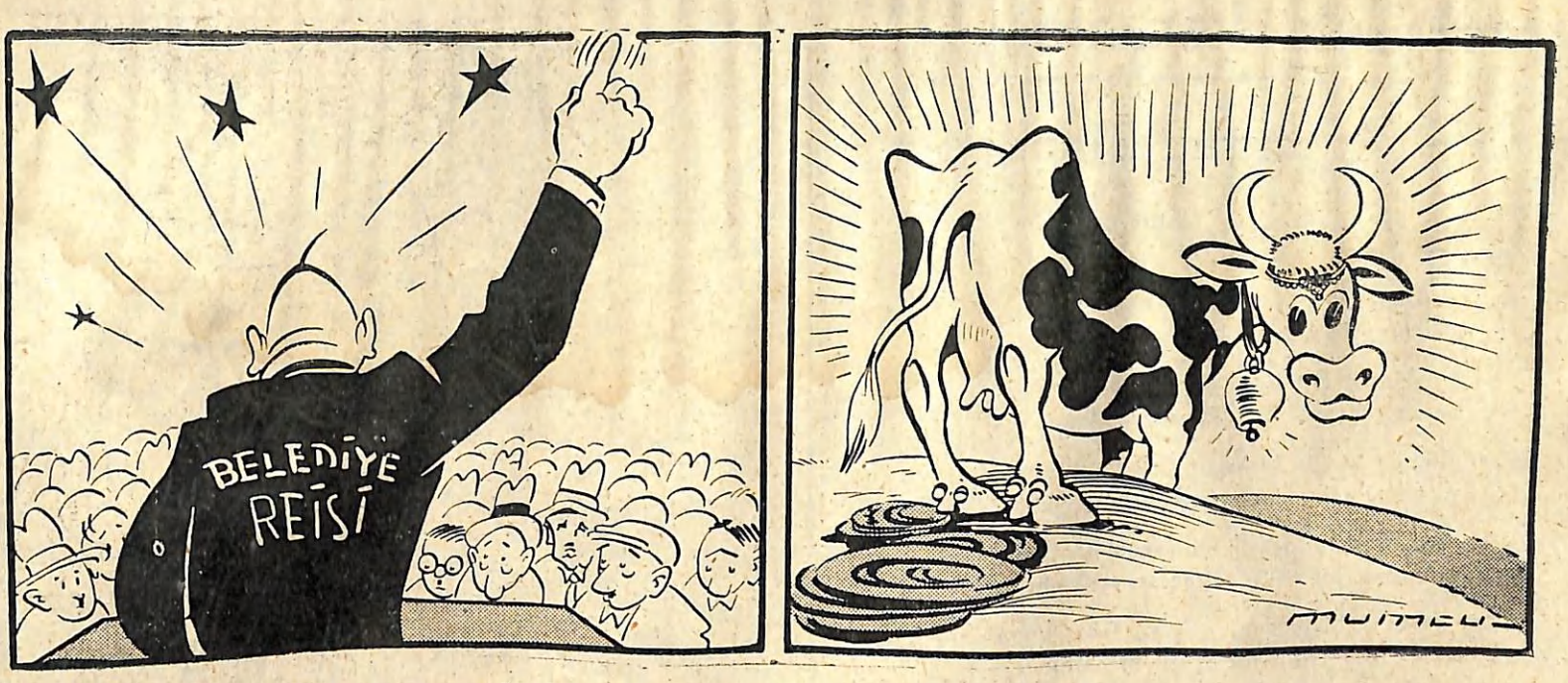

? — *Bu sene sayemde yakacak sıkıntısı çekmiyeceksiniz!!*

ŞAHİT

Birinci Dünya Harbinin mütareke senelerindeydi.

Kör Kadriyi tanırsınız. İstanbullu olup da o zarif, nüktedan, nev'i şahsına münhasır arkadaşı tanımamak olur mu?

Rahmetli Fındıklıdaki evinin tahliye davasında, bir kaç arkadaş arasında beni de şahit olarak göstermiş..

Ricasını kıramadık, kalktık, Beşiktaş Sulh Mahkemesine gittik. İçinizden geçeni biliyorum: «Yalancı şahitliğe» diyorsunuz. Yok.. yok... Pek yalancı şehadet denmez. Hani nasıl söyliyeyim: yalancımtırak.. Yoksa gider miyiz?..

Kadrinin avukatı, Salâhattin Yargı, şahitler de Borazan Tevfik, Refik Âmir, hatırımda kalmıyan bir iki arkadaş, bir de fakiriniz. Hasım vekili de sarıklı, cübbeli, sarı seyrek sakallı bir hoca efendi..

Uzatmıyalım, şehadet sırası bana geldi: Hâkim adımı, babamın adını - o zaman soyadı yoktu - filân sorduktan sonra:

— Ne iş yaparsınız? dedi.

— Tiyatrocuyum ,dedim.

Hâkim:

— Anlatır mısınız? demeye kalmadı. Sol tarafımdan tatlı bir Karadeniz şivesiyle bir ses yükseldi:

— Musaade eder misunuz? hâkim bey?

Göz uciyle yanıma baktım. Hasım vekili hoca efendi...

Hâkim:

— Buyurun! dedi.

— Efendum, malûmu âlileridür ki: Mecellei Ahkâmı Celilenin (...) inci maddesi mucibince, rakkas, hokkabaz, perendebaz, şu'bedebaz, canbaz, ateşbaz ve emsali kesanün şehadeti muteber değüldür. Binaenaleyh bu zatın şehadetini kabul etmekte mazurum.

Hocanın nutku bitti. Bende de şafak attı.. Hâkimin gülmemek için kendini güç zaptettiğini sezer gibi idim. Bizim vekil hocanın iddiasını çürütecek uzun bir müdafaaya girişti. Hepimiz asabileşmiş, hocaya içerlemiş olmakla beraber huzuru hâkimde olmasak gülmeden yerlerde yuvarlanacağımıza da şüphe yok. Arkama dönemiyorum. Fakat Borazanın nasıl içinden güldüğünü, ve bu vaziyetimden ne kadar memnun olduğunu da pek alâ tahmin ediyorum. Nihayet hâkimin sarıklı avukata hitap eden ağır, vakur sesi bu elektrikli havanın üstünde duyuldu:

— Hoca efendi! dedi. buyurduğunuz Mecelle maddesinin huzurumuzdaki şahide hiç bir suretle taallûku iddia edilemez. Raşit Rıza Bey maddenin sıraladığı kesandan değil, Darülbedayi mümessilidir.

Bütün ciddiyetiyle bana döndü :

— Rica ederim, dedi, tiyatrocuyum diyeceğinize «mümessilim» diyemez misiniz? Bu suretle mahviyet göstermek istiyorsanız hata ediyorsunuz. Sadede gelelim:

— Devam ediniz!

Hoca itiraz edemedi. Yahut etmek istemedi. Fakat hâkimin sözleri eminim ki mollayı tatmin etmedi. Söz aramızda, bütün hüsnüniyetine, ve lehime olmasına rağmen beni bile pek tatmin edemedi.

Raşit Rıza

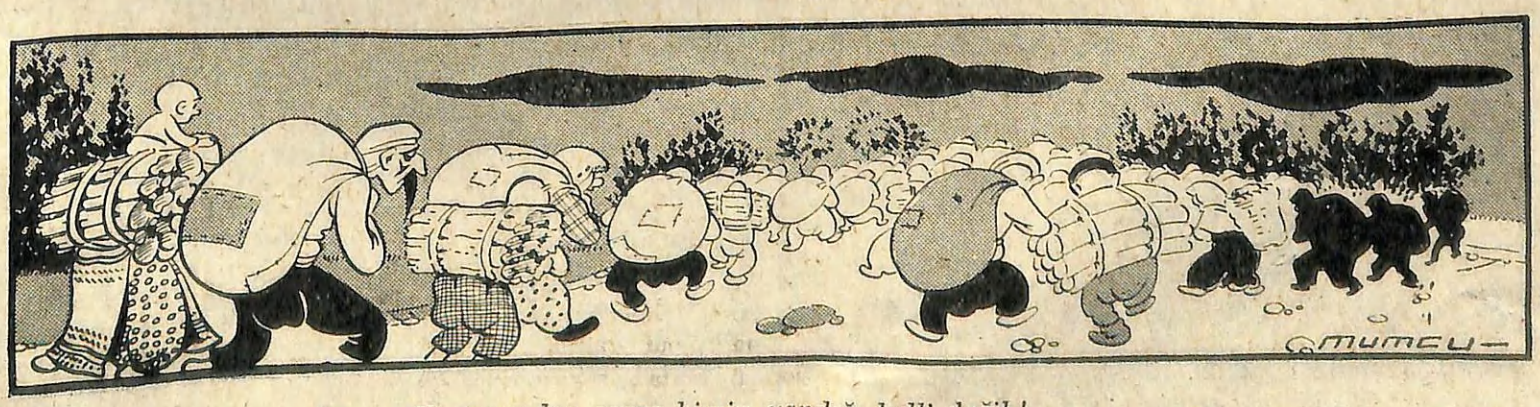

Orman Kanunundan sonra kimin yandığı belli değil!

Tek keramet

Ma'nâ murâd olundukta

Rikkat veren gönüllere halkın sadâsıdır
Halkın sadâsı sanki fakîrin duâsıdır

İmkânı var mı nakz-ı sıyâm eylesin kişi
Biçâregânın âb ü havâ baş gıdâsıdır

İftârı yok bu yıl Ramazânın sahûru yok
Yekpâre fakrımız Recebin diş kirâsıdır

Bir lokma bir de hırka niyâzındadır cihan
Gûş etmiyen bu derdi zamân evliyâsıdır

Bir yanda kaldı aşk u muhabbet terânesi
Mevzûumuz bu ande boğaz macerâsıdır

Bir zorlu deklârasyonu çıkmış Günaltayın
Fikrimce her fısıltı bir isyan nidâsıdır

Başlarsa kürsiden Erişirgil tefelsüfe
Ahvâl-i dâhiliyye yürekler yarâsıdır

Erbâb-ilmü fenne nazaran bu nağmeden
Maksûd olan bir özge tahakküm havâsıdır

Bir askerî disipline hâzır bulun Ozan
Noksânı varsa bir mareşallik asâsıdır

AKILLI OZAN

— *Erkekler niçin kadınları denize benzetirler?*
— *Kendilerini dalgaya düşürdüğümüz için olacak!*

— *Karardık, kömüre döndük..*
— *Sevinelim, belki bizi de tevzie tâbi tutarlar!*

Onbir Ayın Sulta

— Oruçlu musun?

Gel de şu münasebetsizi, yere yıkıp bayıltıncaya kadar dövme. Sanki, Türkiyeye beş dakika evvel bir başka seyyareden düşmüş, memleketin ahvali hakkında azıcık, bir lokmacık haberi yokmuş gibi gönül huzuriyle ağzını şişire şişire soruyor:

— Oruçlu musun?

Sen kimin evini soruyorsun, baba? Bu memlekette oruç tutmayan kaldı mı ki? Hâdimül haremeynler bile oruca karşı bizim gösterdiğimiz sadakati, dikkati, ihtimamı, titizliği gösteremez. Hem biz, eski oruçlular gibi sahurlara kalkmıyor, etli dolmalar, börekler, buzlu hoşaflar, çeşit çeşit, türlü türlü tatlılar yemeden oruç tutuyoruz. Ama bu, nizamisi, şer'isi, makbulü, mergubu değilmiş de; mecburisi, zorakisi imiş.. Ne yapalım? Bu kabahat da mı bizim?

İktisadî şartlar, kazanç vaziyetimiz - eskiden olduğu gibi kilerlerimize değil - tel dolaplarımıza şaşmaz bir düzen verdi. Zeytin varsa peynir mutlaka yoktur; şişenin dibinde iki parmak zeytinyağı görüyorsan, daha iki gün eve sade yağ girmesi mümkün değildir. Soğanı bulan sarımsağın rüyasını görmekte; kuru fasulyayı yiyen, pilâvın hülyasına dalmaktadır.

Haftada bir defa, evine bir kilo et alabilen babayiğit, mahallesinin sokaklarından eski devrin vezir-i âzamları kadar pür vakar, pür heybet, pür satvet geçiyor.

Ev kirasını muntazaman verebilen aile reisi, mucize göstermişçesine, eski mahallelerin hacı hafızları, veliyüllâhları gibi hürmet, itibar görüyor.

Nerdeyse evlerimizdeki sofra başlarında nöbet tutmaya başlayacak, yasalar, türeler koyacağız: Sabah kahvaltıları beyefen-

— *Bu getirdiğin roman hiç hoşuma gitmedi.*
— *Neden?*
— *Hep ihtiyarlardan bahsediyor, okurken gözümün önüne geliyorsun!*

fından yapılacak, diğer
ı yalnız ona hizmet ede-

yemekleri, küçük ha-
küçük beye aittir, zinhar
birisi, elini tabaklara sür-

m yemeği, ferih fahur
fendiye mahsustur, öte-
ezmeye çıkacaklar!
ı ikindi kahvaltıları, çok-
arihe karıştı.
al, yalnız on bir ayın
Ramazanda değil ki..
ütün aylar, sultanlıkları-
ettiler, biz kullarına yap-
arını komayorlar!
Ramazan saltanat, deb
inde gelir, yüzümüzü
ırdü; şimdi oruç ayları
on ikiye çıkalıberi, yer-
e ağlamadık göz bırak-

uçlu musun?
Elhamdülillâh.. Anadan

KAPI KULU

DELİ !

Delinin biri çırçıplak soyunmuş oturuyordu. Yalnız başında şapka vardı.

Hastaneyi gezmekte olan doktor:

— Niçin giyinmiyorsun? diye sordu:

— Niçin giyineyim! Beni kimse görmüyor ki!

— Peki ama, o halde başındaki şapka niçin?

Deli cevap verdi:

— Ya bir gelen olursa, diye ihtiyatlı davranıyorum!

■

YANLIŞLIK

Halk Partisi Başkan Vekili Hilmi Uran kendisini hiç sevmiyen birinin lehinde konuşuyordu.

Nihat Erim hayret etmiş gibi:

— Tuhaf şey! dedi. Siz onu methediyorsunuz, hadbuki o hep sizi zemmeder...

Hilmi Uran gülümsedi:

— Tabiî, dedi. İkimiz de yanılıyoruz çünkü!

HAYIRLI BABA

Bir gazinodaydılar. Arkadaşlardan biri masanın başında sızmak üzere olan bir ihtiyarı göstererek:

— Şu zavallıyı görüyor musun? dedi. Gece, gündüz fitildir. Yalnız, evine karşı çok iyi hareket ettiğini söylüyorlar.

Biri, gülümsiyerek başını salladı:

— Zannederim. Çünkü evine gittiği yok ki

MATEM

Bir toplantıdaydılar. Yanındaki arkadaşı sordu:

— Şu Zehra neden daima siyah giyinir?

— Kocasına matem tutuyor da, ondan..

— Ay! O evli miydi? Ben onu hiç evlenmedi sanıyordum.

— İşte o da şimdiye kadar bulamadığı için koca matemi tutuyor ya..

BİLSEYDİM !

Köylü dayı oğlundan şikâyet ediyordu:

— Hanı hamamı sattım, çiftliği, çubuğu elden çıkardım, tek oğlan okusun diye bütün varımı - yoğumu döktüm. Haylaz, şimdi Beyoğlunda kızların peşinde koşuyor, barlardan dışarı çıkmıyor. Bilseydim...

Arkadaşı sordu:

— Bilseydin hiç masraf etmezdin, değil mi?

— Hayır; kendim yerdim...

YASAK !

Başından geçen bir tayyare kazasını anlatıyordu :

— ... Uzatmıyayım: Paraşütü taktım, kendimi boşluğa koyuverdim. İndim, indim, indim... Fakat aksilibak ki...

— Paraşüt mü açılmadı?

— Hayır, birader. Öylesi değil: Yere yaklaştığım zaman bir de baktım: «Çimenlere basmayınız» diye yazmıyor mu?

— *Affedersiniz, açık mavi, küçük ve sağlam bir pulunuz var mı?*
— *Koleksiyon için mi?*
— *Hayır, mayo olarak kullanacağım!*

Hikâye

Kafesten kız kaçırma

Yazan: VİR-GUL

Bilirsiniz... Belki de bilmezsiniz. Fakat bilseniz de, bilmeseniz de söyliyeceğim: Meşhur bestekâr Mozart'ın yine onun kadar meşhur bir operası vardır: «Saraydan kız kaçırma.» Hangi saraydan hangi kızı kaçırmışlar, onu her halde bilmezsiniz, ben de bilmem; onun için, söyliyemiyeceğim. Fakat bunun yerine şimdi anlatacağım «Kafesten kız kaçırma» hikâyesini dinlerseniz pek zararlı çıkmazsınız.

Bu operanın kahramanı benim hovardalık arkadaşım Menekşe Hasan. Lâkaba bakıp da pek çıtkırıldım bir şey sanmayın. Demir gibi heriftir. (Affedersiniz!) Yalnız, bir huyu vardır: Yakasına daima çiçek takar ve - nereden bulur, bilmem - kış, yaz menekşe.

Uzun müddet görmemiştim. Evlendiğini işittim. Ondan sonra hiç göremiyeceğimi sanıyordum. Fakat - tesadüf bu ya - geçen gün Ada vapurunda enseme düştü. Başkasiyle burun buruna gelip de koklaşmaya mecbur olacak yerde böyle bir tanıdığa rastgeldiğim için Cenabı Hakka dua ederek döndüm, konuşmaya başladık.

Elâlemin içinde hususi meseleler açılmaz ama, merak edip alçak sesle, evlilik hayatındaki intibalarını sordum. O da bana alçak sesle cevap verdi:

— İç güveysinden hallice. Fakat buna da şükür: Az daha iç güveysi giriyordum.

Bunun arkasında bir hikâye gizli olduğunu anlıyarak kurcaladım. Anlattı:

?

? ?

Böyle sıcak bir yaz günüydü. Sıcağa ne dayanır! Bendeki paralar bile suyunu çekmişti. Bir arkadaştan borç almaya Beşiktaşta Serencebey yokuşunu tırmanıyordum.

Sıcaktan tıkanacak gibi olmuştum. Bereket versin önüme bir keklik düştü. «Keklik» dediğim, malûm: Güzel bir kız. Ben de arkasına düştüm, biz bu hızla yokuşu çıktık, bir sokağa saptık, bir yokuş indik, bir daha çıktık.

Uzatmıyayım, keklik çantadaymış. Bir çeşme başında durdu. Yanına gittim. Lâf attım, tuttu, cevap verdi, ben de mukabele ettim. Hasılı konuştuk, sözleştik.

Ertesi gün buluştuğumuz zama mazisini anlattı, istikbalini de benden beklediğini ima etti. Ben kendi istikbalimi temine çalışmakla meşgul olduğum için yalnız onun hali ile alâkadar oldum: Babası eski devrin paşalarındanmış. Bu suretle yaşı da meydana çıkıyordu ama aldırmadım. Evin tek kızıymış. Yediği önünde, yemediği arkasındaymış. Evde çifte halayıklar, dörder, beşer uşaklar varmış... Hülâsa, tam iç güveysi girilecek bir yer. Ben de, tabiî, kendimi pek yüksekten atmıştım.

Bir yolunu buldu, arkadaşlarına çay verme bahanesiyle ve beni de arkadaşlarından birinin ağabeysi sıfatiyle evine davet etti. Pederle ve valideyle uzaktan tanıştım. Dansettik. Ayrıldık. Evvelce kararlaştırmıştık: «Hani çayda bir arkadaşın ağabeysi vardı ya... İşte o... Beni...» falan diye meseleyi annesine açacaktı.

Üç gün sonra buluştuğumuz zaman anlattı:

— «Annem razı ama, babam dünyada razı olmuyor. Amcamın Amerikada tahsilde bulunan oğluna verecekmiş. Ben ise o mendebur oğlanı hiç sevmiyorum...»

İki göz iki çeşme oldu ve arkasından bir teklif geldi :

— «Beni kaçır, Hüsnü!»

Böyle paralı, pullu kızı kim kaçırmaz. Ailesinin bir tanecik evlâdı olduğuna göre, annesinin, babasının onu mirastan mahrum edecek kadar insafsız davranmıyacakları muhakkaktı.

Kararlaştırdık. Bir gece yine o çeşme başına gelecekti ve ben, orada otomobille bekleyip onu arabaya aldığım gibi yallah...

Kararlaştırdığımız gece, kararlaştırdığımız saatte ben çeşme başındaydım. Bin naz ve niyazla çıkan şoför de arabayı biraz aşağıda bağlamıştı. Biraz sonra bizim keklik sökün etti. Ayakları çıplaktı, üzerinde kombinezonundan başka bir şeyi yoktu. Zavallıcığın yataktan kaçtığı, bahçe duvarından aştığı belliydi.

Kucağıma aldığım gibi otomobile, oradan benim bekâr odasına.

İçeri girince evvelâ şaşırdı. Sonra ben izah ettim:

— «Bak, Müjgân,» dedim. «Artık karım olacaksın. Sana doğruyu söyliyeyim: Ben elektrik mühendisi falan değilim. Ne elektrikten anlarım, ne mühendislikten. Seni görür görmez sevdim ve gayeye varmak için her silâhın mübah olduğunu düşünerek yalan söyledim. Ben...»

Sözümü bitirmeme kalmadı. Müjgân boynuma sarıldı:

— «Aman ne iyi!

— «Nedir o, ne iyi olan, kız?» diye sordum.

— «Senin öyle paralı-pullu bir adam olmayışın,» diye cevap verdi. İçimden: «Bu kız çıldırdı mı? Acaba?» diyordum.

O devam etti :

— «Ben de sana bir şey söyliyeyim mi: Ben de ne paşa kızıyım, ne zengin evlâdı. O gördüğün ev bizim değildi. Uzaktan gösterdiklerim de ne annem, ne de babam. Biz o civarda ufak bir kulübede otururuz. Ah! Bunu sana nasıl açabileceğimi düşünüyordum. Ne iyi!»

Ömrümde ilk defa olarak züğürtlüğün hoşa gittiğini görüyordum.

Evlendik, işe girdim... Fakat paşanın evine iç güveysi girmediğime pişman değilim.

!

! !

Menekşe Hüsnü Büyükadaya çıkacak sanmıştım. Kınalıda indi:

— Büyükadaya vaktiyle hovardalığa giderdik, dedi. Bizim gibi evlileri Kınalı paklar!

— Üçü de flörtün mü?

— Yok canım, bir tanesi flört... Ötekilerle evleneceğim!

Çömezin Röportajları:

157

Nelere Kızıyorlar?

Çizen: RAMİZ

Çömez — En çok neye kızıyorsun?
Halk — Beni sağmal yerine koyanlara!

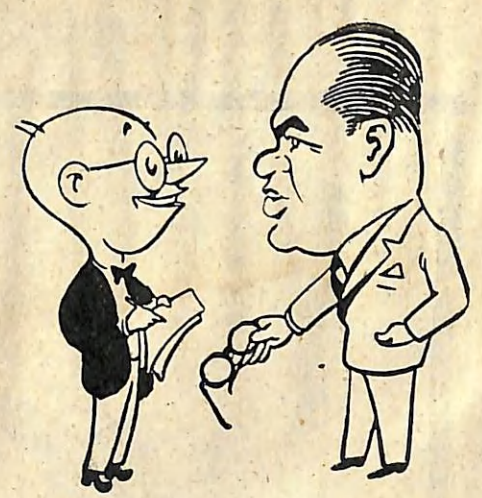

Çömez — Neye kızıyorsunuz?
İstanbul Valisi — Alçaktakilerin merdiven yapmama itirazlarına!

Çömez — Zatıâlinizin kızdığı nedir?
Başbakan — Benden mucize bekliyenler!

Çömez — Efendimiz kime kızıyor?
İç Bakanı — Kuvvetli icraatımdan emin olmayanlara!

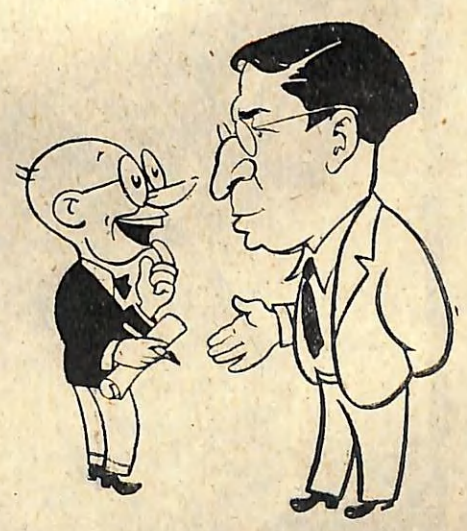

Çömez — Siz neye kızıyorsunuz?
Kasım Gülek — Trenleri vapurları yürüttükten sonra kendi yürümeme!

Çömez — Kimlere kızıyorsunuz?
Tarafsız — Halk Partisinden zengin olup da Demokrat geçinenlere!

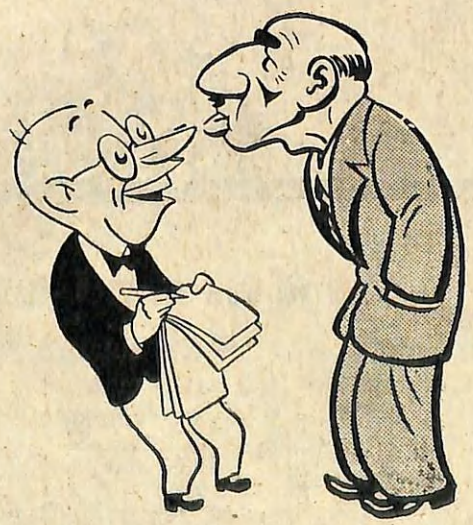

Çömez — kızdığınız nedir?
Muhalif — Kamburunu görmeyip başkalarını düzeltmek istiyenler!

Çömez — Siz neye kızıyorsunuz?
Partici — Sandalyayı parti zannedenlere!

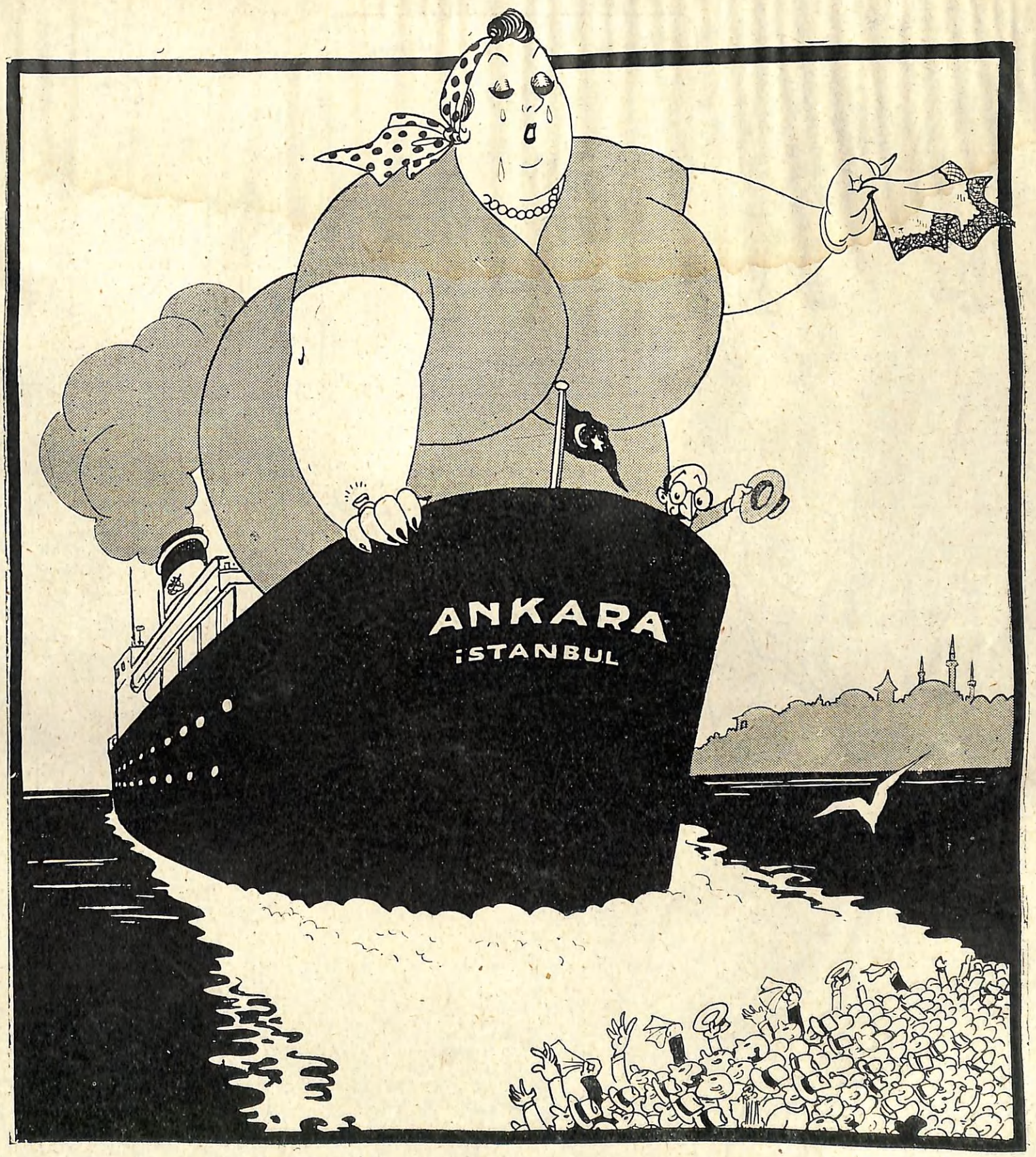

Allahaısmarladık

(Dağ yürümezse aptal yürür) derler. İşte bu sefer dağ da, aptal da yürüyor.. Kocamla uzunca bir seyahat için sizden ayrılıyoruz. On seneden fazladır, sizinle başbaşa kalmak ve sizin yüksek teveccühünüzü kazanmış olmak gerek benim gerek ailem için büyük bir saadet kaynağı olmuştu.

Beni muhayyilesinin geniş salonlarından çıkarıp memleketlere tanıtan Ramiz, kuvvetle umarim ki size benim naçiz yerimi dolduracak yeni bir sevgili takdim edecektir.

Deniz Bayramındaki davette, yeni gelen «Ankara» vapurumuzu çok beğenmiştim. İşte onun ilk seferinde sizinle belki son defa karşılaşıyor ve veda ediyorum. Gittiğimiz yeri nafile sormayın. Bu seyahatimizin bir zenginlik modası olduğunu da zannetmeyin. Bizim yanımızdaki dövizler, bütün dünya piyasalarından daha kıymetli olan sizin sevgilerinizdir. Biz, bir çoklarının malik olamadıkları bu zenginlikle iftihar ediyor ve neşeleniyoruz. Sizin de şen ve sıhhatli kalmanızı temenni ederek allahaısmarladık deriz, sevgili, vefakâr okuyucularımız!

Tombul Teyzeniz - Sıska Dayınız

FIKRALAR

İŞ BAŞKA !

Aktör Yaşar Nezihi sevgilisi tarafından red edilmiş genç bir arkadaşını hem teselli ediyor, hem azarlıyordu:

— Kabahat biraz da senin, birader. Kaç kere gözümle gördüm. Kızın karşısında yaltaklanıyorsun, el pençe divan duruyorsun, ne derse eki» diyorsun...

Bedbaht âşık hayretle sordu:

— Peki, kadınlar böyle erkeklerden hoşlanmazlar mı?

Yaşar Nezihi, acı acı güldü, cevap verdi:

— Hoşlanırlar ama, azizim, evlendikten sonra!

ÂDETİDİR

Genç kız, kendisini seven delikanlının arkadaşına dert yanıyordu:

— Zavallı Ahmet! Bana delicesine tutkun. «Benimle evlenmezsen kendimi öldürürüm,» diyor. Yapar mı dersiniz!

Deli âşıkın arkadaşı cevap verdi :

— Yapar! Bilirim ben onu! Şimdiye kadar kaç kere öyle yaptı!

YEKÛN

Müstakbel kayınpeder müstakbel damada sordu:

— Peki, oğlum. Kızımın hayatını ayda ne kadar bir gelirle temin etmek tasavvurundasınız?

— İki bin lira ile, efendim.

— Mükemmel. İki bin lira da kızımın geliri var. Bu eder...

Damat bey hemen atıldı:

— Onu da hesaba kattım, efendim. Yekûna o da dahil.

TONGA

Üsküdar - Kadıköy halk tramvayları müdürü Zühtü Çubukçu ukalâ bir ahbabiyle görüşüyordu. Felsefe düşkünü olan bu zat yine bir hikmet yumurtladı:

— Akıllı insanlar daima her şeyden şüphelidirler. Ancak aptallardır ki her şeyden emindirler.

Zühtü Çubukçu, inanmamış gibi sordu:

— Yok canım? Emin misin?

— Katiyen eminim!

YERİNE GÖRE

Cahide Sonku, bir arkadaşının çayına gitmişti. Şurdan burdan konuşurlarken, bir misafir ev sahibine sordu:

— Kocan seni lüzumlu bir şey mi sayıyor, yoksa lüks eşya mı?

Ev sahibinin yerine Cahide gülümseyerek cevap verdi :

— Yerine göre. İşini gördüğü zaman lüzumlu oluyor, elbise istediği zaman lüks!

O ZAMAN...

— Maşallah, kocacığım, dansı öyle ilerlettin ki! Hatırlar mısın, evlenmeden evvel elbiselerime yırtacak gibi yapışırdın...

— E, tabii ya, elbiselerinin parasını o zaman ben vermiyordum.

TEESSÜRÜNDEN

Sokakta arkadaşına rastladı:

— İşittim, çok üzüldüm, dedi. İflâs etmişsin...

Arkadaşı başını salladı:

— Ya... Sorma, birader. O kadar müteessir oldum ki artık ticaret hayatından çekilmeye karar verdim...

EKSİKSİZ

Riyaseti Cumhur bandosu şefi İhsan Künçer, İstanbula gelmişti. Bir arkadaşiyle beraber plâja gitmiş, kumlara yatmıştı. Arkadaşı, güzel bir genç kadını gösterdi:

— Venüs gibi! dedi.

İhsan Künçer itiraz etti:

— Hayır, Venüsten de güzel: Çünkü kolları var...

YAŞ

Hâkim, şahit olarak karşısına gelen kadına sordu:

— Kaç yaşındasınız?

— Yirmi beş yaşımı bir kaç ay geçtim.

Hâkim, sert bir tavır takınarak:

— Unutmayın, hanım, dedi, doğruyu söyliyeceğinize yemin ettiniz. Yirmi beşinizi kaç ay geçtiniz?

Kadın düzeltti:

— Kırk sekiz ay.

MERAKLILAR

Bahçe mimarı Mevlût Baysal, Parmakkapıda, Mis sokağının başında fevkalâde güzel bir çiçekçi dükkânı açtı. Nadide çiçeklerin seyrine doyum olmuyor.

Geçen gün çiçek meraklısı biri dükkâna girdi.Mevlût Baysala takılmak istedi :

— Geçen akşam Paşaların davetinde yoktun. Merak ettim doğrusu.

Mevlût Baysal, cevap verdi:

— Ya! Ben de senin orada ne işin vardı diye merak ediyorum!

KONCA

Muhittin Sadakla Cemal Reşit Rey, müşterek bir arkadaşlarından bahsediyorlardı. Cemal Reşit:

— Nişanlandığı kızı gördün mü? dedi. Konca gibi ağzı var.

Muhittin Sadak, onun yüzüne şüpheyle baktı:

— Gördüm ama, dedi, hiç de koncaya benzetemedim: Benim bildiğim konca, kapalı duran çiçeğe denilir.

KEŞKE !

Hizmetçisinin yaptıklarına artık tahammülü kalmamıştı:

— Bana bak, Ayşe, diye çıkıştı. Bunu sana son defa söylüyorum. Bir daha tekrar edecek olursan, başka bir hizmetçi aramak zorunda kalacağım.

Ayşe sırıttı:

— Ah! Ne iyi olur, hanımefendi! Evde o kadar çok iş var ki tek başıma hepsine yetişemiyorum!

ANLAYIŞ

İmtihanda hoca talebeye sordu:

— Selimiye camisini kim yaptırmıştır?

Çocuk bilmiyordu. Kekelemeye başladı. Hoca, bu kadar kolay bir şeyi bile bilemiyen talebeye kızmıştı:

— Selim! diye haykırdı.

Çocuk selâm verip kapıya doğru yürüdü.

Muallim daha büyük bir hiddetle bağırdı:

— Nereye gidiyorsun, gel buraya!

— İmtihan bitti zannediyordum, efendim. «Selim» diye seslenip benden sonrakini çağırmadınız mı?

SEBEP

Arkadaşına uzaktan geçen kadını göstererek:

— Şunu görüyor musun? diye sordu. Gençliğinde çok istidatlı bir kızdı. İyi bir dansöz olacaktı ama, iki sebepten olamadı.

— Nedir o sebepler?

— Sebeplerden biri sağ bacağı, ikincisi sol bacağı.

ANLAYAMADI Kİ...

Erkek: — İşsiz, güçsüz, meteliksiz, serseri bir adamla evlenir misiniz?

Kadın: — Anket mi yapıyorsunuz, izdivaç mı teklif ediyorsunuz?

YANLIŞLIK

Uzun müddet görmediği bir arkadaşına rastgelmişti:.

— Evlendin mi? diye sordu.

— Evet.

— Nerde evlendin?

— Bilmiyorum.

— Bilmiyor musun? İnsan nerde evlendiğini bilmez mi?

— A! Pardon. Ben «Niye evlendin?» diye soruyorsun sanmıştım.

Sayı: 157

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

SU VE SEVGİLİLERİ..